

Sv. Alberta draudzes ziņas

2018. gada oktobris * Nr. 99

Slavēts Kristus!

Oktobra mēnesī mēs ārēji redzam un piedzīvojam šīs pasaules pārejošo raksturu, bet reizē arī prieku par tik daudziem mūsu ticības brāļiem un māsām, kas ir jau nonākuši īstajās Tēva mājās. Ticībā varu teikt, ka mūsu Tēvija ir citur, ne šeit. Kā teica pāvests Francisks mūsu valsts prezidenta pilī: **“Mūsu saknes ir Debesīs”**. Svarīgi ir atcerēties mūsu Baznīcas Gana Franciska vārdus Rīgas Domā, ko Viņš teica visiem - gan priesteriem, gan mācītājiem, tāpat arī visiem kristiešiem. Pāvests savā uzrunā pieminēja Doma katedrāles unikālās un vecākās Eiropas ērģeles un tās skanējumu cauri gadsimtiem. Viņš runāja, ka Evaņģēlijs šodien atskan tāpat kā šīs ērģeļu

skaņas. Mēs varam Evaņģēliju dzirdēt kā vietējie, bet ir risks, ka no vietējiem varam kļūt par tūristiem. Mēs varam vairs nejusties kā vietējie kristieši un kļūt par tūristiem. Pāvests aicina, lai Evaņģēlijs ļauj ietrīsēties mūsu sirdij. Vietējiem kristiešiem Evaņģēlijs ir viņu identitātes daļa, turpretī *kristiešiem tūristiem* Evaņģēlijs ir mākslas objekts, ko vajag vienīgi apbrīnot. Pāvests to fantastiski sasaista ar cilvēka ticību, sakot: “Evaņģēlija vēsts var tikt reducēta līdz pagātnei un, ieslēgta mūsu Baznīcas sienās, vairs nespēj intonēt melodiju, kas būtu spējīga virzīt un iedvesmot savu klausītāju dzīves un sirdis”. Evaņģēlija fragments, ko pāvests Francisks izmantoja savā homīlijā, bija no Lūkasa evaņģēlija: “Sveci iededzinājis, neviens to neliek kaktā vai zem pūra, bet to liek lukturī, lai tie, kas nāk iekšā, redzētu viņas gaismu” (Lk 11, 33). “Ja Evaņģēlija mūzika vairs nevibrē mūsos, tad būsīm zaudējuši no līdzcietības izrietošo prieku, no pašāvēības dzimstošo maigumu, spēju izlīgt, kuras avots ir apziņā, ka mums ir piedots un tiekam sūtīti”, teica pāvests Francisks.

Ar šiem Pāvesta vārdiem aicinu no jauna iepazīt Evaņģēlija vārda patiesību, dziļumu un skaistumu, lai vēsts par Jēzu Kristu mūs aizrauj un satricina!

Pr. Krišjānis

Ko nozīmē Jēzus autoritāte?

“Gans ir pazemīgs, tuvs ļaudīm, viņš cieš kopā ar tiem un lūdzas, ja tiek apsūdzēts,” šādi, otrdienas rīta Svētajā Misē, pāvests īsumā iezīmēja gana tēlu. Homīlijā viņš atgādināja, ka Jēzum, gana ikonai, piederēja autoritāte viņa pazemības dēļ un līdzjūtība, kas izpaudās lēnprātībā un maigumā. “Arī mums, ganiem, ir jābūt tuviem vienkāršajiem ļaudīm, nevis varenajiem, vai ideologiem, kuri “saindē dvēseli”, sacīja Francisks.

Tas, kas Jēzum piešķīra gana autoritāti, bija Viņa pazemība, tuvība ar ļaudīm, Viņa jušana tiem līdzī, kas izpaudās lēnprātībā un maigumā.

Kad Viņam klājās slikti, tai skaitā uz Kalvārijas kalna, Jēzus “klusēja un lūdzās” – atgādināja pāvests. Jēzus ir gana piemērs, kuram piemīt autoritāte, kas ir Svētā Gara žēlastība. Tā izriet no Jēzus tuvības cilvēkiem, “nevis kādu vareno, vai ideologu grupējumiem”.

Francisks komentēja Lūkasa Evaņģēlija fragmentu, ko piedāvā liturģija – to, kurā tiek vēstīts par atraitnes vienīgā dēla piecelšanu no mirušajiem. Jēzum bija autoritāte tautas priekšā nevis mācības dēļ, ko Viņš sludināja, un kas bija gandrīz tā pati, ko sludināja citi, bet gan tāpēc, ka Jēzus bija pazemīgu sirdi. Viņš neuzkiedza, Viņš neteica “es esmu Mesija”, vai “esmu pravietis”, Viņš nepūta tauri, kad kādu dziedināja, vai sludināja ļaudīm, vai darīja brīnumus, tādus, kā maizes pavairošana. NĒ! Viņš bija pazemīgs. Viņš darīja un bija tuvs cilvēkiem.

Toties, likuma zinātāji mācīja no katedras un attālinājās no ļaudīm. Viņus ļaudis neinteresēja, vai interesēja tikai tāpēc, lai pakļautu tos likumiem, kurus nemitējās izdomāt. Taču likuma zinātāji nebija tuvu ļaudīm.

“Evaņģēlijā, kad Jēzus nebija kopā ar ļaudīm, Viņš bija ar Tēvu un lūdzās. Tā pagāja Jēzus dzīves lielākā daļa, Viņa publiskās dzīves daļa. Viņš to pavadīja uz ceļa, ejot kopā ar ļaudīm. Šī tuvība: Jēzus pazemība, tā, kas Viņam piešķir autoritāti, un kas ved Viņu pie ļaudīm. Jēzus pieskārs cilvēkiem, tos apskāva, raudzījās tiem acīs, tos uzklausīja. Viņš bija

tuvs. *Un tas Viņam deva autoritāti.*”

Evaņģēlists Lūkass izceļ lielo līdzjūtību, ko Jēzuss izjuta, redzot māti atraitni, vienu pašu, un viņas mirušo dēlu. Jēzum piemita spēja ciest līdzīgi citiem. Viņš nebija teorētiķis. Var teikt, ka Jēzuss domāja ar sirdi, neatrāva galvu no sirds – teica pāvests.

“Šo līdzjūtību raksturo divas iezīmes, ko vēlos izcelt: lēnprātība un maigums. Jēzuss saka: “Mācieties no manis, jo es esmu pazemīgs un lēnprātīgu sirdi”. Lēnprātīgs sirdī. Tā lēnprātība. Viņš bija lēnprātīgs, nekļiedza, nesodīja ļaudis. Bija lēnprātīgs! Vienmēr lēnprātīgs. Vai Jēzuss dusmojās? Jā! Kad Viņš redzēja, ka Viņa tēva nams tiek pārvērsts par veikalu, kur pārdod lietas, kur mij naudu... Tur Viņš dusmojās, ņēma rīksti un padzina visus. Bet Viņš to darīja tāpēc, ka mīlēja Tēvu, tāpēc, ka bija pazemīgs pret Tēvu, tāpēc Viņam piemita spēks.”

Jēzum piemita arī maigums. Viņš neteica “Neraudi, kundze”, atrodoties tālu. Nē. Viņš šai sievietei tuvojās, varbūt pieskārs viņas pleciem, varbūt

viņu noglāstīja, sakot “neraudi!” Tāds ir Jēzus. Un to pašu Viņš dara ar mums, jo ir mums tuvu, ir cilvēku vidū, ir Gans. Cits maiguma žests ir atgriezt mātei viņas dēlu. Tātad, pazemīgs un lēnprātīgu sirdi, tuvs cilvēkiem, spējīgs ciest līdz ar līdzjūtību un šīm divām iezīmēm – lēnprātību un maigumu. Jēzus to dara ar mums visiem, kad tuvojās. Viņš dara to pašu, ko darīja ar jaunekli un viņa māti.

“Tāda ir gana ikona,” norādīja pāvests. Viņš aicināja no tās mācīties visus Baznīcas ganus, proti, būt tuviem cilvēkiem, nevis vareno, vai ideologu grupiņām, jo tās saindē dvēseli, un nenes labumu. Tātad, ganam ir jābūt tai varai un autoritātei, kāda bija Jēzum – pazemības, lēnprātības, tuvības, spējas just līdzī, maiguma autoritātei.

Ko Jēzus darīja, kad Viņam klājās slikti – jautāja pāvests:

“Kad ļaudis Viņu apsūdzēja, tajā Lielajā Piektdienā, un kiedza “sitiet Viņu krustā”, Viņš palika klusējot, jo juta šiem naudas un varas pārņemto apmānītajiem ļaudīm līdzī. Viņš klusēja. Un lūdās. Gans smagos brīžos, brīžos, kuros plosās ļaunais, brīžos, kad tiek apsūdzēts, kad Viņu caur daudziem cilvēkiem, daudziem varenajiem apsūdz Lielais Apsūdzētājs, cieš, upurē savu dzīvību un lūdzas. Jēzus lūdās. Lūgšana Viņu veda arī pie krusta, taču arī tur Viņš spēja tuvoties un dziedināt Laupītāja dvēseli.”

Pāvests aicināja izlasīt Lūkasa evaņģēlija 7. nodaļu, lai redzētu, kur slēpjas Jēzus autoritāte, un lūgt, lai šī autoritāte, kas ir Svētā Gara žēlastība, varētu piemist visiem ganiem.

Inese Šteinerte - Vatikāns
18. septembris 2018

2018. gada svētceļojums uz Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkiem Aglonā

Svētceļojuma laikā mūsu ceļā vairākkārtīgi parādījās varavīksne, kas svētceļniekiem atgādināja par Dieva derības zīmi. Kā 1.Mozus grāmatā rakstīts "Savu varavīksni Es lieku padebešos, tā lai ir par derības zīmi starp Mani un pasauli. Ja Es ar mākoņiem pārklāšu zemi un padebešos parādīsies varavīksne, tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani un jums un

ikvienu dzīvu radījumu, ikvienu miesu; un ūdeņi nekad vairs neklūs par plūdiem, kas visu radību izdeldēs" (Rad 9:13-15). Dievs mums apsola un arī atgādina, ka ikvienai dzīvai radībai ir jāpastāv uz šīs zemes virsas un tas ir tikpat droši kā katra krāsa, kas parādās varavīksnē. Dievs atzīst un pieņem mūs mūsu dažādībā un unikalitātē un katrs no mums ir cienījams dzīvotājs šajā pasaulē.

Šī gada svētceļojums mani īpaši uzrunāja ar savu dažādību.

Kopā gājām dažāda vecuma, dzīves pieredzes, profesijas, dzīves skatījuma personības, turklāt svētceļojumā vienlīdzīgās proporcijās bija gan vīrieši un sievietes, gan meitenes un zēni. Man bija tā unikālā iespēja lielāko daļu nointervēt svētceļojuma laikā un secināt – mēs visi esam tik dažādi, bet mūs visus vieno slāpes pēc pilnības.

Svētceļojuma laikā uzdevu jautājumu mūsu gudrajai Paulai : “Kāpēc cilvēkam ir tik grūti pieņemt visus cilvēkus tādus, kādi viņi ir?” Atbilde patiesībā izrādījās tik vienkārša – jo mums trūkst patiesas mīlestības vienam pret otru.

Šī mīlestība, man liekas, tā pietrūks visu dzīvi. Nedomāju, ka ar kādu notiks tas brīnums, kad viņš varēs pateikt “es patiesi mīlu visus un vienmēr”, jo tad mēs kļūtu pati pilnība, vai ne? Bet pilnīgs ir tikai Dievs.

Tomēr ir tik fantastiski apzināties, ka mēs, tik nepilnīgi, kopā varam paveikt varenas lietas. Šogad ar mums pirmo reizi svētceļojumā devās Sandris, viņam nebija grūti iet, jo viņu pavadīja pieredzējusi svētceļniece – viņa vecākā meita Evelīna, kā arī jaunākā meita Melisa, kurai arī šis bija pirmais svētceļojums, bet kura ļoti braši noturējās, lai arī bija viena no šī gada jaunākajiem svētceļniekiem. Sandris ar mums dalījās savās pārdomās – ja karavīriem būtu jāiet šis ceļš, viņiem tas nebūtu grūti fiziski, taču psiholoģiski varētu rasties izaicinājumi. Jo svētceļojuma ikdiena sevī ietver kaut ko daudz vairāk par vienkārši fizisku izaicinājumu. Vai tā būtu līdzgaitnieka trauku mazgāšana, vai lietusmēteļa aizdošana, somas nešana, izsalkušā pabarošana, vai lūgšana par citiem. Lai arī svētceļojuma sākumā mēs katrs izvēlamies sev vienu cilvēku, kuram būt par

“sargeņģeli”, domāju, ka mēs visi zināmā mērā bijām viens otram mazi sargeņģeļi. Arī es piedzīvoju sargeņģeļu gādību. Pietika Kristapam sadzirdēt manu kurnēšanu par mājās aizmirsto ceļošanas spilvenu, kā jau nākamajā dienā manā rīcībā nonāca viņa mammai nenoderošais pufigais spilventiņš, kas pievienoja komforta zvaigznītes manam naktsmieram atlikušā svētceļojuma laikā.

Taču lielākie mūsu svētceļojuma sargeņģeļi – tie, kuri gadu no gada, bez atlīdzības un ar patiesu prieku, ir uzņēmušies rūpēties par to, lai mēs bez rūpēm varētu doties šajā svētceļojuma pieredzē – mūsu vadītājs Andris, koordinatore Inese, garīgie vadītāji brālis Jānis un tēvs Staņislavs, virtuves komanda – Inga, Marina, Salvī un Kaspars. Mūsu pirmā palīdzība – Sņežana un mūsu pirmā balss – Inga. Dziesmu pasta turētāja – Alise, un daudzi jo daudzi citi, kas ar savu darbu, klātbūtni un entuziasmu šo svētceļojumu ir padarījuši tik vieglu un patīkamu. Sevišķs prieks katru gadu mūsu vidū redzēt Ēriku, kuram šogad tas jau bija 20. svētceļojums ar svētā Alberta draudzi.

Ar mums kopā gāja arī svētceļniece Irēna, kura, lai

gan ar *Albertiem* gāja pirmo reizi, bija jau pieredzējusi svētceļotāja. Viņa mums pastāstīja brīnišķīgu svētceļnieka stāstu – par kādu piedzērušos vīrieti, kas reiz sastapts ceļā uz Aglonu. Par to, kā viņš, reibumā paņēmis svētceļnieku grupas krustu, devies līdz. Nonācis līdz naktsmājām ticis parbarots, aprūpēts un saģērbts. Nākamajā dienā, neko neatcerēdamies no iepriekšējas dienas piedzīvojumiem, neizpratnē prasīja - kur viņš ir nonācis. Viņam atbildēts – Paradīzē. Brīnumainā kārtā viņš turpināja svētceļojumu un nogāja līdz galam, bet Aglonā nokristījās. Tas lika aizdomāties par to, cik tālu var iet mūsu līdzietība un cik daudz nozīmē spēja pieņemt cilvēku tādu, kāds viņš ir – ar visiem tikumiem un netikumiem. Arī mūsu ceļā sastapām, iespējams, diezgan piedzērušos vīrieti, kurš lācīša omulībā gulēja ceļa malā. Zinu, ka vairāki no mums piegāja un jautāja – vai viņam viss labi un vai mēs varam palīdzēt? Uz ko viņš atbildēja apstiprinoši – cilvēks vienkārši gribēja mazliet pačučēt. Taču vai kāds teica - “Celies un nāc mums līdz!”? Varbūt viņš būtu piekritis? Nākamajā dienā viņa vairs nebija, bet bija palikusi tikai viena viņa kurpe, varbūt kā atgādinājums mums, ka, iespējams, bijām pazaudējuši vienu svētceļnieku?

Mūsu svētceļojuma devīze bija vārdi no Kalna mācības “Priecājieties un līksmojiet, jo Jūsu alga ir liela Debesīs”. Patiesa prieka un līksmības mums nevienam netrūka. Un vispār prieks vairo prieku. To dara arī bērni, kas šogad ar mums gāja un mūs priecēja ar dziesmām un talantu vakarā – arī ar anekdotēm. Jā, šogad mums jau otro gadu pēc kārtas ir ieviesusies tradīcija – talantu vakars, kurā

katrs var izrādīt to, kas viņam īpaši padodas. Citiem tas ir viens, citiem - divi, bet citiem nemaz nav saskaitāmi tie talanti. Bet ne jau talantu skaits ir tas svarīgākais, ko mēs katrā svētceļniekā meklējam, tā nav arī dažādība dzīves uzskatos, aizraušanās, un pieredzēs, bet gan mūsos esošā līdzietība, kurā mūsu sirdis satiekas un kurā mēs viens otru atpazīstam – jo patiesībā savā cilvēciskajā būtībā mēs visi esam tik vienādi.

Aicinu visus tos, kuri šaubās par to, kā pavadīt nākamā gada augusta pirmās nedēļas – nāciet kopā ar mums šajā brīnišķīgajā piedzīvojumā, kurā cilvēks atbrīvojas no visa liekā, kas ikdienā šķiet svarīgs, bet patiesībā attālina mūs vienu no otra. Nāciet ar mums svētceļojumā, kurā svētceļnieks atklājas savā vienkāršībā, un šajā patiesumā satiekas ar Debesu Tēvu.

Kristīna Freiberga
Foto: Sandra Kuzņecova

Liturgiskais kalendārs

1. oktobris, pirmdiena – **sv. Terēze no Bērna Jēzus, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.**

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

2. oktobris, otrdiena – **sv. Sargenģēli**, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

4. oktobris, ceturtdiena – **sv. Francisks no Asīzes (franciskāņu ordenim - lielie svētki)**

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

15. oktobris, pirmdiena – **sv. Terēze no Avilas, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.**

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

18. oktobris, ceturtdiena – **sv. evaņģēlists Lūkass, svētki.**

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

21. oktobris, parastā liturgiskā laikposma XXIX svētdiena – **Misiju svētdiena.**

Ziedojumi tiks vākti misiju atbalstam.

Rožukroņa lūgšana

Oktobra mēnesī Rožukroni mūsu baznīcā kopīgi lūgsimies pēc vakara Sv. Mises no **pirmdienas līdz piektdienai.**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm plkst. 9:00, 11:00,
13:00 līdz 17:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00 un
no 17:00 līdz 18:00

Baznīca atvērta:

Darbadienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:45

Sestdienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:00

Svētdienās: 6:30 – 19:00

Obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbadienās):

7:00 – 12:30 un 16:30 – 19:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV
18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV
17:00 LV

Svētdienās:

8:00 PL
9:00 LV
11:00 (Summa) LV
13:00 KR
18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV
11:00 (Summa) LV
18:00 LV

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002
tālr.: 6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks: no pirmdienas līdz ceturtdienai:

9:00 - 12:00 un 14:00 - 17:00

piektdienās: 13:00 - 17:00

Sestdienās, svētdienās un obligāti
svinamo Baznīcas svētku dienās:
slēgta

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFMCap,
e-pasts: br.krisjanis@gmail.com
tālr.: 2 677 56 79

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis
Teksta salicēja: Marika Lotaņuka
Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !